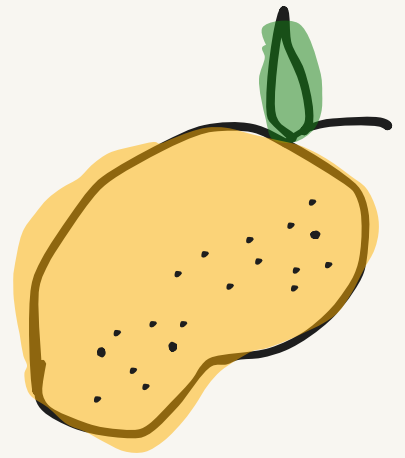

Kókuszillatú hétköznapiak

Történetek a rizsföldek
széléről

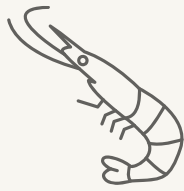
Nem kért em mangót,
de kaptam egy
kecskét

Vannak még nehéz napok. Olyanok, amikor minden valahogy összedől körülöttem, amikor hiányzik a családom, és már azon is sírok, ha csak a testvéremre gondolok. Ekkor pedig nyilván Murphy-törvénye szerint lehet még ennél rosszabb is. Mondjuk, hogy tönkremegy Gede telefonja. Annyira tipikus.

Szóval történt egy májusi reggelen, hogy útra kerekedtünk a legközelebbi nagyvárosba, Amlapurába, hogy szervízt keressünk. Motorháton ketten egyensúlyozva másfél órát robogtunk, hogy még a perzselő meleg előtt megjárjuk, majd odaérve garnélákat megszégyenítő háttartással lepattanva realizáltam, én sem leszek már fiatalabb. Melegem is volt, meg elegendem is, és semmire nem vágytam jobban, mint egy friss mangóra. Vagy mangódzsúzra. Főleg, hogy a telefonszervíztől szinte köpésnyire volt a régió egyik legnagyobb helyi piaca, ahol nincs olyan dolog, amit az ember ne kapna.

A piacok márpedig fontos részét képezik az életemnek. Legyen szó bolhapiacról, hétvégi piacról,

zöldségpiacról, esetleg használtautó piacról, a családom gyerekkorom óta zsigerien imádja a lángosillatú, zajos, végeláthatatlan piacokat. De annyira, hogy amióta az eszemet tudom, ha külföldre mentünk, ott is rendszerint a helyi piacokat kerestük, ahol apa előzetesen, lelkiileg felkészülve bevetette ősi, zsigeri tehetségét: **a tökéletes alkudozást.**

Szóval miután egy napra könnyes búcsút intettünk Gede telefonjának, nyakunkba kaptuk a reggeli piacot. Gépsárkányunkat egy parkolónak nevezett káoszba beékelve magabiztos léptekkel indultunk el, hogy bezsebeljük életem zsákmányát. Örült tempóval vágtattam át a hal- és virágárosok tengerén, elsuhanva néhány olyan dolog mellett, amit megtippelni sem tudtam, hogy eszik-e vagy isszák, mire megpillantottam az isteni áhitattal körülölelt gyümölcsös standot. *Ó, és volt ott bizony minden!* Görögdinnye, papaya, mangosztán, avokádó, szőlő, sárgagyümölcs, guava, az asztal végén pedig egymáson sorakoztak a gyönyörű, érett mangók. Már éppen fejest ugrottam volna a tömegbe, amikor egy szelíd, idős bácsi megszólított.

- Egy kecskét, hölgyem? - kérdezte helyi nyelven, amiből bár egy mukkot nem értettem, de szerencsére vadul kalimpált a mellette pórázon ácsorgó jószágra, így egyszerűbb volt megfejtetni, hogy mit is szeretne.

NO!

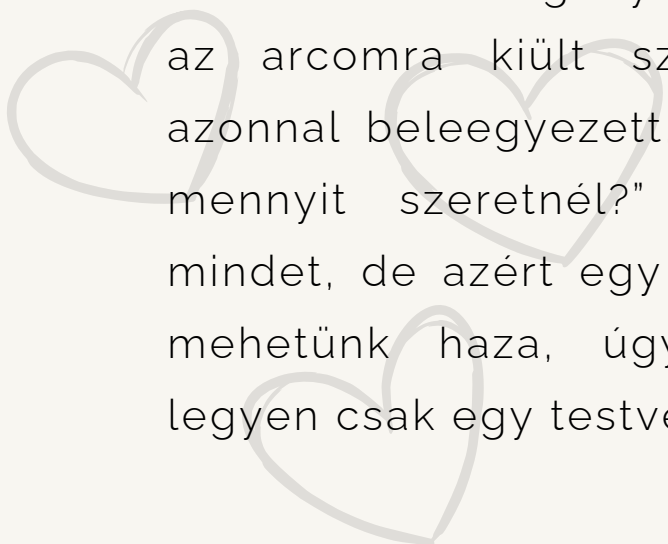
Összeszedtem minden tudásomat, és egy "sing, suksma"-val, azaz egy *nem, köszönömmel* megpróbáltam rövidre zárni, mielőtt mélyebb diskurzusokba kezdene velem elegyedni a kecskékről. Na nem is ez volna a gond, hanem, hogy nem értjük egymást.

Már éppen futottam volna tovább eredeti célpontom felé, amikor a kecskés bácsi mellett szemet szűrt egy mozgó, színes pom-pom tömeg. Amik ráadásul csipogtak is.

Közelebb léptem, hogy megcsodáljam, és abban a percben realizáltam, hogy a puha, rikító labdacskák valójában kiscsibék. Rózsaszín, lila, zöld, narancs- és citromsárga kiscsibék. Az első gondolatom az volt, hogy *"te jó ég"*, de azon kaptam magam, hogy a kis ketrecen át, teljes extázisba esve gügyögök az édes kis pipiknek, majd minden következmény mérlegelése nélkül, amolyan ártatlan boci szemekkel fordultam hátra Gedéhez, hogy **"VEGYÜNK EGY CSIBÉT, KÉRLEEEK!"** Szegénykém tehetetlenségében, na meg az arcomra kiült szerelmes bódulat látványában azonnal beleegyezett, majd jött a hideg zuhany: "és mennyit szeretnél?" Hát, gondoltam magamban, mindet, de azért egy ötven darab csibével mégsem mehetünk haza, úgyhogy végül úgy döntöttem, legyen csak egy testvérpár. Egy lila, meg egy pink

színű. A bácsi kellő körültekintéssel kipecázta az általam kiválasztott csibéket, majd egy cuki kis masnival átkötött, szállítós mini-ketrecbe tette új pajtásaimat, akikért összesen 40.000 indonéz rúpiát, vagyis nagyjából 1000 forintot fizettünk.

A piaci szerencsekerék főnyereményével a kezemben, büszke *csibemamiként* vonultam a még mindig nevetve fejét rázó csibepapi után, a szülőség bűvöletében teljesen megfeledkezve eredeti célunkról. Miután visszapattantam a motor anyósülésére, az első megtett 10 méteren realizáltam, szerencsétlen pipikéim nem utazhatnak csak úgy, ekkora szélviharban. Így hát minden végtagomat, a táskámat és Gede hátát összeillesztve próbáltam egy kis szélvédett zugot tákolni nekik, hogy ne kelljen másfél órát egy tornádóban keringőzniük. De a legnagyobb kihívások nem itt kezdődtek.

Tudni illik, nem vagyok egy gazda típus, habár vidéki nagymamám tartott csirkéket, akkoriban pont annyi idős voltam, hogy nála tartózkodáskor titokban mindenféle füvekből és vízből készült "*mágikus főzettel*" próbáltam nekik *kedveskedni*. Azóta közeli kontaktom nem sok volt élő jószágokkal, így hát az is gyorsan feladta a leckét, mit is esznek ők valójában? Tudom, tápot. De itt, a rizsföldek közepén, ahol sem ecetet, sem feketeborsot nem árulnak a boltokban,

mégis hogyan találok csibetápot?

Jött hát az isteni szikra, adjunk nekik száraz rizst, meg némi növényt, amit itt este csócsálhatnak. Hiszen kint ugyebár nem hagyhatom őket amíg ilyen pöttömök, a két kutya valamelyike nehogy azt gondolja, hogy nekik hoztam csirke nuggetset. Szóval este szobapipik, nappal meg felnőtt, kerti pipik lettek. Az első néhány nap tökéletes volt. Mi gondos szülőkként, ők pedig hálás kis pihegombócokként simultunk egymáshoz, tanígtattuk, szeretgettük, simogattuk őket egész nap, így rabolták el nem csak a mi, de **az egész internet szívét is**. De erről majd később.

Óh, és azt kérdezed, mi lett a nevük?

Nos, hosszas töprengés és megannyi lehetőség közül végül **Csip és Csirip** lett a két tesó, hiszen amellet, hogy egyszerű, a helyieknek sem esik nehezére kiejteni. Szóval Csip és Csirip éldegélt, búbájosan rohangáltak az udvarban, míg egyszer csak azt véltük felfedezni, hogy Csirip kicsit ügyetlenebb, szerencsétlenebb, mint rózsaszín társa. Gyorsan be is tudtam annak, hogy van ilyen, biztos a személyisége esetlenebb, vagy csorba tojásból kelt ki, másnapra viszont hassal a földön fekvé napozott, halkan csipogott, mígnem délutánra az örök kukoricamezőkre távozott. Teljes döbbenet, sokk, gyász, vigasztalhatatlan zokogás tört rám, hogy hol

rontottam el, és mégis hogyan akarok majd felnevelni egy gyereket, ha egy csibét se tudok?

Gede férfiösztönei azonnal riadóra váltottak, és hosszú-hosszú vigasztalás maratont követően óvatlanul, teljesen meggondolatlanul kiejtette a száján, hogy **nem baj, vesz nekem új pipiket.** Háh, szóval ez legyen egy ígéret!

Habár a gyász nem múlt el kis Csirip után, másnap reggel egy kis noszogatás, és néhány "de megígérted" elejtése után nagy duzzogva útra kerekedtünk egy újabb másfél órás kalandra, hogy méltó társakat találjunk egyedül maradt kis barátunknak. A procedúra nem változott, piacra be, bácsit megkeresni, újabb kecske, mangó a távolban, pipik a masnis dobozba, majd alaposan kidolgozott, superbiztos szélmentesítő módszeremmel megvédeni őket a külső behatásoktól.

Szóval lett egy zöld, egy narancs, egy sárga és még egy lila pipink, na meg Csip ugyebár. *Ne is mondd, tudom, mire gondolsz...*

Boldogság, mámor, pipi ovi, pitypangmezőkön ugrálás meg miegymás, amíg aztán először Csip, majd a Mari névre keresztelt sárga jószágunk is elpusztult. Szörnyű sírások, fejkavarás, kutatás után végül arra jutott házi csibe-szakértőm, hogy valószínűleg a speckó "**balinéz csibék**" nem bírják az esti hűvös, ??

25 fokos időjárást, ami a nyitott ajtón bejött a szobába, és a halál okát **megfázásként** könyvelte el.

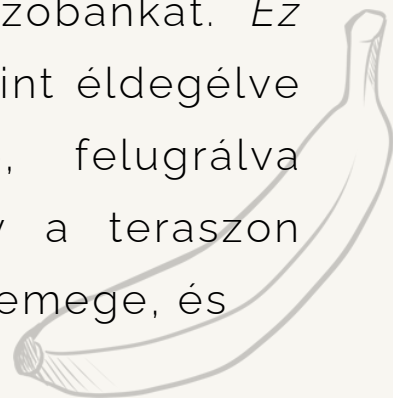
Ettől fogva már nem csak tutujgattam és tanítgattam őket, de lefektetés után be is kellett takargatnom és esti mesét olvasnom nekik.

Minden esetre utolsó piaclátogatásunk alkalmával már azt is megkérdeztük a bácsitól, mivel etessük őket szakszerűen, mire a válasz valóban a táp volt, és ki is derült gyorsan, hogy a szomszédos warungban is vehetünk nekik eledelt. Így hát Gusztit, Terit és idősebbik Csiripet (merthogy ez lett új lakóink becses neve) már pipitápon tartjuk, betakarva, esti mesékkal, üvegkalitkában. Na jó, ez azért túlzás.

A recept úgy tűnik bevált, hétről hétre egyre erősebbek, egyre bátrabbak és **egyre szemtelenebbek lettek**. De tényleg.

Kezdődött ugyanis azzal, hogy ahogy nagyobbacska lettek, szépen kiszoktattuk, és megfázás ide vagy oda, szélbiztos helyen, meleg dobozkában altattuk őket, miután megelégeltem, hogy a szárnyaikat bontogató kis madárcáim reggelre a kis dobozkájukat elhagyva aknamezővé varázsolták a szobánkat. Ez már pedig nem volt szép tőlük. Így hát kint éldegélve fedezték fel a kertet, felrepkedve, felugrálva mindenhova. Önállóan jöttek rá, hogy a teraszon hagyott friss banánjaim nekik is kiváló csemege, és

makikat megszegyenítő módon bontogatták és csócsálták ki a gyümölcsöt. Amikor meg már azt hittem, hogy ennél biztos nem lehet rosszabb, akkor eltűnést színlelve a három garázda elbújt a házi templomunkban és némi harapnivalót keresve keringöztek a szentélyben. Én meg sokkos állapotban keresem őket, biztos valaki ellopta a pipikéimet, mire a templom mellett elsétálva furcsa csipogás csapta meg a fülem. És ilyenkor mi a teendő? Rontsak be egy szent helyre, hogy hangos és némi csörömpölés kíséretében kizavarjam őket, vagy hagyjam, hátha maguktól észbe kapnak? Én, aki még imádkozni is úgy lép be ezekbe a helyi templomokba, mint egy kisgyerek, akit valami rossz dolog miatt küldtek az igazgatói irodába.

Ekkor esett le, hogy valójában ők is helyiebbek nálam, és talán nem is én nevelek csibéket, hanem ők idomítanak engem.

És azt hiszem, ekkor értettem meg, hogy a balinéz piacokon (és úgy általában Balin) sosem tudhatod, mivel mész haza. Néha mangót kapsz, néha kecskét, néha három szemtelen csibét, akik a templomban portyáznak. De legtöbbször valami olyat, amit nem is kértél... mégis örülsz, hogy megérkezett.

Bár... ha jobban belegondolok, a mangót azóta sem vettem meg.

